

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 11C/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119209873
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2021:3119209873.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v spore žalobcu R.. J. Y., nar. XX.XX.XXXX, štátneho občana Slovenskej republiky, bytom I. XXXX/XX V. R. nad L., práv. zastúpeného JUDr. Jánom Kanabom, advokátom so sídlom Jána Zemana 3141/101, Trenčín, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 5.960,- Eur, do tridsať dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V ostatnej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou od žalovaného domáhal zaplataenia majetkovej škody titulom náhrady trov obhajoby vo výške 960 Eur, náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000,- Eur spôsobené nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. V žalobe uviedol, že dňa 19.08.2019 podal prostredníctvom právneho zástupcu, v zmysle ustanovenia § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená uznesením vyšetrovateľa PZ, Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne, Odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania, sp.zn. Kl., ktorým bolo voči nemu vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ TZ s poukazom na §138 písm. h / TZ. V zmysle predmetného uznesenia mu bolo kladené za vinu, že ako primár oddelenia úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice Trenčín, so sídlom Legionárska 28 Trenčín, v období odo dňa 08.05.2010 do 28.05.2010 porušil svoje povinnosti lekára a primára oddelenia tým, že poškodenej R.. N. L., nar. XX.XX.XXXX potom ako mala dňa XX.XX.XXXX úraz pravej ruky, nesprávne poskytol zdravotnú starostlivosť a to tak, že ako primár nesprávne stanovil, akým spôsobom bude operácia vykonaná, nevykonal a ani nezabezpečil vykonanie reoperácie v časovom období, kedy ešte bolo možné zvrátiť nepriaznivý operačný výsledok, pričom dňa XX.XX.XXXX videl na I. skrútenie zlomeniny a sublúxiu v laktovom kĺbe u poškodenej, v dôsledku čoho nebola poškodenej poskytnutá správna zdravotná starostlivosť. Proti citovanému uzneseniu bola z jeho strany podaná sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol, čím v tomto prípade došlo kumulatívne k splneniu podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru a prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Po podaní obžaloby sa trestné

konanie napokon skončilo oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. XT/XX/XXXX z XX.XX.XXXX, právoplatným dňa XX.XX.XXXX. E. 06.11.2019 im bola z GPSR doručená odpoveď s tým, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola odmietnutá ako nedôvodná. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto prípade došlo kumulatívne k splneniu podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru a prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. § 4 ods. 1 písm. f/ je orgán konajúci v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Okresná prokuratúra Trenčín podala v predmetnej trestnej veci obžalobu dňa 09.06.2017 č. Pv 15/17/3309-12 a konanie bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. XT/XX/XXXX. Po mnohých hlavných pojednávaniach a rozsiahlom dokazovaní, bol napokon spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 05.02.2019. Voči predmetnému rozsudku okresného súdu podala odvolanie poškodená, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 14.05.2019, č.k. 2To/49/2019-787 tak, že odvolanie poškodenej zamietol, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.02.2019. Uznesenie o vznesení obvinenia sa teda stalo pre účely nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Má za to, že sú splnené predpoklady objektívnej zodpovednosti štátu, Slovenskej republiky, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, za škodu, a teda kumulatívne boli splnené podmienky ako existencia nezákonného rozhodnutia - uznesenie o vznesení obvinenia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Orgánom oprávneným konať v mene štátu je preto v tomto prípade Generálna prokuratúra SR, keďže škoda vznikla uznesením o vznesení obvinenia a prokurátor podanú sťažnosť zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu. Nezákonným trestným stíhaním a celým trestným konaním, sa vážne zasiahlo do jeho dobrej povesti a zanechalo negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote, čo sa odrazilo i na jeho psychike. Nedôvodným trestným stíhaním a samotnou existenciou a priebehom trestného konania od vznesenia obvinenia po oslobodenie spod obžaloby Krajským súdom v Trenčíne mu vznikla ako škoda na majetku, tak i nemajetková ujma. Trestným stíhaním bol poškodený na svojich právach, bol taktiež predvolávaný na výsluchy, na konania pred súdom, ktoré boli medializované, bolo negatívne ovplyvnené jeho zamestnanie, spoločenské postavenie i osobný život, a to napriek tomu, že sa preukázalo, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu nie je trestným činom. Svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z uvedených dôvodov žiada priznať v zmysle ustanovení Zákona o zodpovednosti za škodu a Občianskeho zákonníka v platnom znení. Keďže v jeho prípade prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, spod ktorej som bol oslobodený rozsudkom Okresného súdu Trenčín a po podaní odvolania zo strany prokuratúry následne Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozhodol tak, že odvolanie poškodenej zamietol, čím som bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, má za to, že nárok na náhradu škody je dôvodný a orgánom konajúcim v mene štátu v tomto prípade je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Poukázal na §§ 11, 13 ods. 1,2, 16 Občianskeho zákonníka a rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 194/2010 v zmysle ktorého „Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona (zák. č. 58/1969 Zb.) sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). ... Na podklade týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotráva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z.“ Náhrada škody by mala byť taká vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovaciej, nie len symbolickú. Na druhej strane však nemôže byť ani neprimerane vysoká. Z platnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2013 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje, závažnosťou vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, pričom treba vziať do úvahy závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení. Právo domáhať sa náhrady škody i nemajetkovej ujmy sa musí priznať každému, komu vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu takéhoto orgánu. Náhrada škody by mala predstavovať spravodlivé zadosťučinenie i morálnu ujmu, ako aj iné formy zadosťučinenia, /napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a pod./ Morálna ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti a dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia. Celá kauza bola medializovaná vo viacerých médiách, každé jedno pojednávanie bolo v dennej tlači v rozhlase čo malo za následok, že som sa musel úplne izolovať, ľudia na moju osobu ukazovali prstom, celá kauza negatívne ovplyvnila moje postavenie lekára, v očiach pacientov

som sa stal nespoľahlivým opakovane sa mu stávalo, že sa ma pacienti na kauzu pýtali, čo mu nebolo príjemné. Rovnako okolie, priatelia a známy mali rovnaké otázky a nikto nechcel veriť, tomu čo on argumentoval. Dostal sa až do fázy, kedy úplne odmietal o tejto veci rozprávať a snažil sa byť čo najviac sám. Psychicky ho takáto nespravodlivosť voči jeho osobe deptala. Dostal sa až do stavu, kedy chcel ukončiť lekársku prax, v tomto období ho však podržala jeho najbližšia rodina a priatelia, ktorých účasť na pojednávaní zabezpečí. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou teda zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zák. č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Na podstate právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Obžaloba je rozhodnutím sui generis, a touto sa začína samotné konanie pred súdom. Taktiež možno vychádzať zo zásady Nemo iudex sine actore - Niet sudcu bez žalobcu. Treba tu zdôrazniť, že prokurátor podal v predmetnej trestnej veci obžalobu a v priebehu prípravného konania zamietal sťažnosti obvineného. Týmto konaním mu vznikla tak majetková škoda, a to z dôvodu vzniknutých trov obhajoby, ako aj nemajetková ujma. Z týchto dôvodov si v zmysle § 17 a § 18 zákona o zodpovednosti za škodu uplatňuje náhradu škody, a to majetkovú škodu náhradu trov obhajoby vo výške 960 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000,- Eur, keďže má za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je v tomto prípade dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a v konečnom dôsledku celým trestným konaním. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených nákladov, trov konania, vrátane trov obhajoby, ktoré mu vznikli v dôsledku trestného stíhania. Ako dôkazy označil: výsluch žalobcu, manželky a synov Q. a P. Y..

2.1. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe v podaní zo dňa 02.12.2019 uviedol, že podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Pri osvedčení nároku na náhradu škody musia byť preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jasne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy alebo musí byť rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, taktiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy, musia byť taktiež splnené atribúty vzniku zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Musí byť jednoznačne preukázané, že v príčinnej súvislosti, buď v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, resp. v príčinnej súvislosti s rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré pre nezákonnosť bolo zrušené, došlo k zásahu do osobnostných práv poškodeného a v dôsledku čoho by v priamej príčinnej súvislosti vznikol poškodený nárok na priznanie nemajetkovej ujmy. Nepostačuje iba pravdepodobný záver a splnenie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu, resp. vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Tento nárok však vzniká taktiež len za splnenia podmienky v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí, nie je súd v konaní o náhrade škody, resp. nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienky nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené. Žalovaný je jednoznačne toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní, teda polícia, vyšetrovateľ a prokurátor konali v súlade so zákonom a ich povinnosťami v zmysle Trestného poriadku. Vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, odbor kriminálnej polície, 1. oddelenie vyšetrovania, detašované pracovisko Prievidza uznesením ČVS: KRP-85/1-VYS-TN-2014 zo dňa 22.04.2014 vzniesol

obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Proti predmetnému uzneseniu ČVS: Q.-XX/X-VYS-TN-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX podal v zákonnej lehote sťažnosť obvinený, o ktorej rozhodol prokurátor N. prokuratúry B. tak, že sťažnosť zamietol podľa § X93 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebola dôvodná. Následne dňa 09.06.2017 prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal na Okresný súd Trenčín, obžaloba na tom skutkovom základe, že obvinený MUDr. Pavlovič ako primár oddelenia úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice Trenčín so sídlom Legionárska č. 28, Trenčín, v období od 08.05.2010 do 28.05.2010 porušil svoje povinnosti lekára a primára oddelenia tým, že poškodenej, po tom ako mala dňa 08.05.2010 úraz pravej ruky, nesprávne poskytol zdravotnú starostlivosť a to tak, že ako primár nesprávne stanovil, akým spôsobom bude operácia vykonávaná, nevykonal ani nezabezpečil vykonanie reoperácie v časovom období, kedy ešte bolo možné nepriaznivý operačný výsledok a to napriek tomu, že dňa 24.05.2010 videl na RTG snímku skrátenej zlomeniny a sublúxiu v lakťovom kĺbe poškodenej. Podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku, alinea prvá, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností, po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi, a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministromi spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia, Trestný poriadok stanovuje, za akých konkrétnych okolností má byť rozhodnutie o vznesení obvinenia vydané (pokiaľ z trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania vyplýva dostatočne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu určitou osobou). Tieto okolnosti je možno stručne označiť ako dôvodnosť obvinenia. V podstate je to zákonom požadovaný stupeň poznania alebo zistenia, že bol spáchaný trestný čin a ktorou osobou. Výraz „dostatočne“ nasvedčuje, že sa nevyžaduje istota, ale stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť. Po zistení tejto miery pravdepodobnosti je povinnosťou vyšetrovateľa obvinenie vznieť, lebo práve týmto úkonom sa realizuje zásada, ktorá je uvedená v článku 17 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky a v § 2 odsek 1 Trestného poriadku, t. j., že nikoho nemožno trestne stíhať inak ako zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Poznanie dôvodnosti vznesenia obvinenia je založené na vnútornom hodnotení dôkazov príslušným orgánom na vznesenie obvinenia. Realizuje sa tým jedna zo základných zásad trestného konania - zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hoci toto štádium trestného konania má osobitú špecifiku, aj v ňom platia pri hodnotení dôkazov tri hľadiská hodnotenia dôkazov - zákonnosť, závažnosť a vierohodnosť. Primárnym podkladom pre vznesenie obvinenia boli tri znalecké posudky: Znalecký posudok č. 02/2012 vypracovaný MUDr. N. Q., R., znalcom v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie ortopédia, O. posudok č. XX/XXXX vypracovaný R.. O. R., znalcom v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia a O. posudok č. XXX/XXXX vypracovaný znaleckou organizáciou forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s. r. o. v odbore zdravotníctvo a farmácia. Okrem uvedeného je zranenie poškodenej podrobne popísané aj v oznámení o výsledku šetrenia podania č. PO 581/2011 zo dňa 30.06.2011 Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. V znaleckom posudku č. 02/2012, ktorý vypracoval znalec MUDr. Ondrej Kalanin sa konštatuje síce, že diagnostický a liečebný postup bol správny, operačné riešenie bolo indikované včas, komplikácie neurologického charakteru boli liečené, použitá technika bola správna, avšak znalec konštatuje, že najvhodnejšia metóda na liečbu zranenia poškodenej Vašinovej bola otvorená repozícia a dlahová osteosyntéza. Vnútrokĺbové zlomeniny lakťového kĺbu hlavne trieštivé s luxáciou hlavičky vretennej kosti v dospelom veku sú vždy indikáciou na liečbu operatívne a to hlavne otvorenou repozíciou a dlahovou osteosyntézou. Poškodená Vašinová však bola operovaná takým spôsobom, že jej bola zavedená skrútky s dlhým závitom a podložkou do drieňovej dutiny lakťovej kosti, čo znalec MUDr. Kalanin síce hodnotí ako postup správny, nie však optimálny. V znaleckom posudku č. 193/2013, vypracovanom znaleckou organizáciou forensic.sk - Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s. r. o. sa konštatuje, že operácia poškodenej Vašinovej bola vykonaná zle, non lege artis, a to jednak z toho dôvodu, že operácia bola vykonaná až po 48 hodinách od úrazu, hoci pacientka bola pripravená z interného hľadiska na operáciu už po 5 hodinách po úraze a jednak z dôvodu nesprávne použitej metódy, ktorou bol dosiahnutý aj nesprávny operačný výsledok, pričom tento bol zrejmý na RTG už bezprostredne po operácii. K nesprávnemu operačnému výsledku nedošlo na základe zlyhania osteosyntézy pri správne vykonanej operácii, ani v dôsledku nedodržania liečebného režimu poškodenou Vašinovou, ale hlavnou príčinou terajšieho stavu je nesprávne vykonaná operácia s nesprávnym použitím stabilizácie fragmentov. Operácia bola vykonaná až po 48 hodinách po úraze, teda v čase už rozvinutého opuchu a začínajúcich lokálnych reparačných pochodov. Rovnako znalec MUDr. Zdeno Móres v znaleckom posudku č. 25/2012 konštatuje, že operačná technika bola zvolená nesprávne pre daný typ zranenia, namiesto zatvoreného

spôsobu mal byť vykonaný otvorený spôsob, nesprávne bol použitý aj osteosyntetický materiál a v operačnom tíme chýbal asistent operátora. Pooperačný snímok dňa 10.05.2010 odhalil nedostatočnú repozíciu lomných plôch ako aj sublukačné postavenie v lakťovom zhybe. Už vtedy mala byť prevedená reoperácia. Postup operátora možno podľa znalca hodnotiť ako odborne nesprávny, keďže sa dala inou vhodnejšou operačnou metódou dosiahnuť takmer anatomické postavenie lakťovej kosti a pri následnej rehabilitačnej liečbe, by bol predpoklad dosiahnutia lepšieho funkčného výsledku. Rovnako odborne nesprávny postup bolo neindikovanie reoperácie počas prvých dvoch hospitalizácií poškodenej Vašinovej. Vzhľadom k tomu, že výsledky vyšetovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pred súd, bola podaná vo veci obžaloba. Okresný súd Trenčín v predmetnej trestnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 4T/78/2017, ktorým podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovaného MUDr. Jána Pavloviča spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Na základe odvolania poškodenej, Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2To/49/2019-787 podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie poškodenej R.. N. L., pretože bolo podané neoprávnenou osobou. Q., ktoré bolo predmetom trestného stíhania bolo až po vykonaní rozsiahleho dokazovania pred súdom vyhodnotené so záverom, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. V danej veci je potrebné uviesť, že žalobca bol súdom oslobodený na základe uplatnenia zásady "in dubio pro reo". Vo veci vykonané dôkazy s prihliadnutím k zásade „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ neumožňovali vo veci konajúcim súdom prvého stupňa urobiť jednoznačný záver o vine obžalovaného. N. nevinného je z pohľadu spravodlivosti „väčšie zlo“, ako oslobodenie páchatel'a trestného činu. S poukazom na konštatovanie súdu je na mieste uviesť, že prokurátor si v celom rozsahu plnil svoje zákonné povinnosti a postupoval správne a v súlade so zákonom. Zákonné predpoklady pre vznesenie obvinenia a podanie obžaloby nie sú stanovené na uplatnenie zásady "in dubio pro reo" pre prokurátora, t. z. prokurátor s ohľadom na uplatnenie tejto zásady nemôže zastaviť trestné stíhanie, ale naopak je povinný podať obžalobu a o prípadnom použití tejto zásady môže výhradne rozhodnúť len súd, čo sa v predmetnej veci aj stalo. Štát (orgány činné v trestnom konaní) je povinný objasňovať a vyšetrovať trestné činy a zabezpečiť postih páchatel'ov, a tým i ochranu spoločnosti, prokurátor v prípade, že existujú dôkazy, ktoré dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, musí podať obžalobu s tým, aby o vine, resp. nevine obžalovaného rozhodol súd. Štát teda v danom prípade dôvodne uplatnil legitímne právo na vedenie trestného stíhania a vzhľadom na konanie trestne stíhaného bolo aj obmedzenie jeho práv v trestnom konaní primerané vymedzenému verejnému záujmu. Akékoľvek odškodnenie za konanie, ktoré bolo predmetom obžaloby, vykazovalo znaky podozrenia zo spáchania trestného činu, by bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ), pretože je absurdné a spoločensky neakceptovateľné, aby štát zaplatil za to, že mal snahu objasniť závažné protiprávne konanie. Preto ani názor, že štát automaticky nesie zodpovednosť za výsledok trestného konania nemožno akceptovať, pretože neprípustným extenzívnym spôsobom vykladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie, ktoré ale v tomto prípade absentuje. Napokon legitímny záujem štátu na vedení trestného stíhania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, nemožno uprieť ani podľa rozhodovacej praxe ESLP (porovn. napr. rozsudok ESLP z 20.06.2013 vo veci Lavrechov vs. Česká republika). S poukazom na vyššie uvedený skutkový stav je zrejmé, že v danom prípade bol obvinený trestne stíhaný dôvodne a na základe zisteného skutkového stavu, ktorý v rámci prípravného konania neumožňoval zastavenie trestného stíhania, ale výlučne postavenie obvineného pred súd, a to na základe obžaloby prokurátora. Tým, že žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby ešte automaticky neznamená, že vznesenie obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím a zamietnutie sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia a následné podanie obžaloby prokurátorom, by bolo nesprávnym úradným postupom. V predmetnej veci žiadny orgán, teda ani súd (prvostupňový ani odvolací) nekonštatoval, že by uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby bolo nezákonné, resp. žeby prokurátor v predmetnej veci postupoval v rozpore s ustanoveniami trestnoprávných predpisov tým, že po skončení prípravného konania podal obžalobu. Právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia nikdy nebolo zrušené ani zmenené príslušným orgánom. To znamená, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody absentuje právny titul. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z sp. zn. ÚS 163/2013-50, z ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Zhodne s týmto nálezhom rozhodol aj ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08), v ktorej poukázal na to, že skutočnosť, že bol sťažovateľ v prejednávanej veci zbavený obžaloby samo o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku vadné. Za nezákonné možno považovať iba také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad, a nie

také rozhodnutie, ktoré v čase vydania spĺňalo zákonné kritériá, a teda bolo rozhodnutím zákonným a iba neskôr na základe dokazovania pred súdom bol ustálený iný právny záver. Prípadnú konštrukciu spočívajúcu v tom, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia, a to spätne s poukázaním na to, že obvinený bol spod obžaloby súdom oslobodený nemožno akceptovať, lebo takáto konštrukcia nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnaké konštatovanie platí aj vo vzťahu k postupu prokurátora, ktorý zamietol sťažnosť obvineného podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia a následne podal na neho obžalobu. V čase zamietnutia sťažnosti a podania obžaloby bol dostatočne podložený záver, že žalobca sa dopustil závažného protiprávneho konania. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na ust. § 238 a § 241 Trestného poriadku. Podľa ust. § 238 ods. Trestného poriadku podanú obžalobu, ako aj návrh na dohodu o vine a treste predseda senátu najskôr prezrie z toho hľadiska, či pre ďalšie konanie poskytujú spoľahlivý podklad, najmä preverí, či prípravné konanie, ktoré im predchádzalo, bolo vykonané spôsobom zodpovedajúcim tomuto zákonu a či ju treba preskúmať alebo predbežne prejednať. Ustanovenie § 241 ods. 1 Trestného poriadku poskytuje súdu viacero alternatív ako postupovať po preskúmaní obžaloby podľa jej obsahu a obsahu spisu, najmä či pre ďalšie konanie poskytujú spoľahlivý podklad a či prípravné konanie, ktoré im predchádzalo, bolo vykonané spôsobom zodpovedajúcim tomuto zákonu. Súd po podaní obžaloby nevrátil vec prokurátorovi na došetrenie. V prejednávanej veci uznesením o začatí trestného stíhania a uznesením o vznesení obvinenia vydané orgánmi činnými v trestnom konaní voči žalobcovi, boli splnené všetky zákonné predpoklady, z ktorého dôvodu neboli príslušnou prokuratúrou zrušené v konaní o sťažnosti. V tom čase existovala na základe vykonaného dokazovania v trestnom konaní pravdepodobnosť spáchania tam definovaného skutku žalobcom, ktorý sa však až v priebehu vedeného trestného konania (v dôsledku znaleckých posudkov) pred súdom napokon nepotvrdil. Vydanými uzneseniami zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého pre vznesenie obvinenia žalobkyne podľa zákona, ako aj podľa vyššie uvedeného rozsudku ESLP postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou. Preukazovanie viny obžalovaného je už vecou dokazovania pred súdom. S poukazom na vyššie uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. UŠ 163/2003 z 13.11.2013 a rozsudok ESLP máme za to, že v prípravnom konaní, ako aj počas celého vedenia trestného konania pred súdom, boli splnené zákonné podmienky pre začatie a pre vedenie trestného konania vo vzťahu k žalobcovi. O nesprávny úradný postup nemôže ísť v konaní, ktoré je zavŕšené vydaním rozhodnutia vo veci samej. V takom prípade prichádza do úvahy len náhrada škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktoré by pre nezákonnosť bolo zrušené. V konaní nemohla byť preukázaná ani príčinná súvislosť medzi vznikom uplatneným nárokom a nesprávnym úradným postupom orgánom činných v trestnom konaní, resp. v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia, keďže žiadne z rozhodnutí pre nezákonnosť nebolo zrušené, v rámci vedenia trestného konania.

2.2. Žalobca si v danom konaní uplatňuje majetkovú ujmu vo výške 960,- Eur pozostávajúcu z trov obhajoby a nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- Eur. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu spôsobenej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení sa vyžaduje kumulatívne splnenie nasledujúcich predpokladov: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V prípade, ak nie je naplnený čo i len jeden z vyššie uvedených predpokladov, zodpovednostný vzťah medzi štátom a subjektom požadujúcim náhradu škody nevzniká. V prejedávanom prípade s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti v tomto vyjadrení k žalobe (bod 1. vyjadrenia) už možno odvodiť, že chýba prvý zo zákonných predpokladov úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, a to nesprávny úradný postup zo strany žalovaného v rade 2. V predmetnej veci nie je naplnená ani posledná požiadavka zákonného predpokladu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, a to príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (ktorý ale chýba) a vznikom škody. V právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje ako priama väzba javov (objektívnych skutočností), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétnom spočíva škoda, za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa

zistuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všetkých súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, vecná súvislosť, príčiny a následok, časová súvislosť, ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sám je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) prechádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v kontexte skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.06.2010/, sp. zn. 5Cdo/126/2009). Nemajetkovú ujmu žalobca odvodzuje od medializácie súdneho procesu. Žalovaný poukazuje, že v danom prípade chýba, teda príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou (tak, ako na to poukazuje žalobca) a nezákonným konaním žalovaného. Samotnú medializáciu procesu žalovaný nespôsobil ani ju nemohol nijako ovplyvniť svojim konaním. Zároveň žalovaný poukazuje na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Výška nemajetkovej ujmy musí byť primeraná, čo znamená, že má zodpovedať výške podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 5 a 7 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi. A ten ustanovuje za smrť odškodnenie vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy a za znásilnenie napríklad vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Požadovaná suma 20.000,- Eur pritom predstavuje takmer päťdesiatnásobok minimálnej mzdy platnej v roku 2014, teda v čase keď bolo vznesené obvinenie. Základným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je vyhodnotenie, že samotné skonštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity však musí preukázať žalobca, keď nemajetková ujma má byť určitou odmenou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, či dobré meno a povesť osoby. V danej veci žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala existenciu takej intenzity, ktorá by zakladala jej právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať iba prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikli následky v jeho súkromnom živote prípadne v spoločenskom živote. Priznanie nemajetkovej ujmy pritom nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitoch žalobcu. Pokiaľ ide o uplatnenú ujmu pozostávajúcu z trov trestného konania uplatnenú žalobcom vo výške 960,- Eur žalovaný poukazuje na skutočnosť, že pod pojmom skutočná škoda sa rozumie majetková ujma, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Ide v podstate o vyjadrenie rozdielu v hodnote majetku poškodeného pred spôsobením škody a po jej spôsobení. Samotná existencia pohľadávky neznamená skutočnú škodu, pretože tá vzniká až uplatnením pohľadávky, teda dlžník svoj dlh splnil, aj to len v rozsahu, v akom ju veriteľovi splnil. S prihliadnutím na tieto skutočnosti žalobcovi žiadna škoda nevznikla, nedošlo k žiadnemu úbytku na jeho majetku, pretože žiadnym spôsobom nepreukázal, že by čo i len čiastočne uhradil vyúčtované trovy obhajoby. Na preukázanie vzniku škody nestačí tvrdenie, že žalobcovi v súvislosti s obhajobou vznikli trovy, ktoré si v žalobe vyčíslil. Žalobca nepredložil potvrdenie o zaplatení a ani príjmový, resp. iný účtovný doklad, že došlo k uhradeniu trov. Dokonca ani je zrejmé, za ktoré úkony si žalobca trovy konania uplatňuje. Vzhľadom na už vyššie uvedené skutočnosti k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody je potrebné súčasné (kumulatívne) splnenie všetkých zákonných podmienok - existencia nesprávneho právneho postupu, nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. V danej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného. Rovnako žalovaný nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno. Sme toho názoru, že v danej veci neexistuje právny titul (právny základ) pre priznanie náhrady škody podľa § 514/2003 Z. z., a preto navrhujeme žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Vzhľadom na krátkosť času sa žalovaný bezprostredne vyjadrí dodatočne aj k ďalším skutočnostiam, nárokom na

náhradu škody uvádzaným v žalobe, a to po zabezpečení spisového materiálu vzťahujúceho sa na vec. Zároveň žalovaný navrhuje doplniť dokazovanie o pripojenie trestného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. XT/XX/XXXX za účelom oboznámenia sa s priebehom trestného konania a dôvodmi, prečo bol žalobca oslobodený spod obžaloby, ako aj s uplatnenými trovami konania.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 10.01.2020 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava skutočnosťami uvádzaných tak v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, tak i v žalobe samotnej. V zmysle vyššie uvedeného uznesenia mu bolo kladené za vinu, že ako primár oddelenia úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice Trenčín, so sídlom Legionárska 28 Trenčín, v období odo dňa 08.05.2010 do 28.05.2010 porušil svoje povinnosti lekára a primára oddelenia tým, že poškodenej Mgr. Olge L., nar. XX.XX.XXXX po tom ako mala dňa XX.XX.XXXX úraz pravej ruky, nesprávne poskytol zdravotnú starostlivosť a to tak, že ako primár nesprávne stanovil, akým spôsobom bude operácia vykonaná, nevykonal a ani nezabezpečil vykonanie reoperácie v časovom období, kedy ešte bolo možné zvrátiť nepriaznivý operačný výsledok, pričom dňa XX.XX.XXXX videl na I. skrútenie zlomeniny a subluxáciu v lakťovom kĺbe u poškodenej, v dôsledku čoho nebola poškodenej poskytnutá správna zdravotná starostlivosť. Y. citovanému uzneseniu bola z jeho strany podaná sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol, čím v tomto prípade došlo kumulatívne k splneniu podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to, že v trestnom konaní škodu spôsobil, vyšetrovateľ policajného zboru a prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Po podaní obžaloby sa trestné konanie napokon skončilo oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 4T/78/2017 z 05.02.2019, právoplatným dňa 21.02.2019. Nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného vo vyjadrení. Žalovaný sa v každom konaní o náhradu škody snaží o zbavenie sa zodpovednosti. Pokiaľ žalovaný hovorí, že v tomto konkrétnom prípade nemožno hovoriť o zodpovednosti za škodu v zmysle zákonných ustanovení a neboli naplnené podmienky pre priznanie nároku, uvedené sa nezakladá na pravde. Samotný žalovaný uznáva, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, čo napokon preukazuje i oslobodzujúci rozsudok, v celom konaní od samého začiatku obžalovaný trval na svojej nevine, čo mal napokon za preukázané i samotný súd. Pokiaľ žalovaný opiera svoju argumentáciu o skutočnosť, že konanie žalobcu bolo vyhodnotené až po rozsiahlom dokazovaní pred súdom so záverom, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, uvádza, že rovnaké dôkazy bolo možné vykonať i počas prípravného konania orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré majú vykonávať a vyhodnocovať dôkazy priebežne počas celého trestného konania. Pochybnosti existovali od samého začiatku konania, napriek tomu bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba. Opätovne citoval rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 194/2010 „Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona (zák. č. 58/1969 Zb.) sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). ... Na podklade týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z.“ Ak by aj okresný súd súhlasil s argumentáciou žalovaného, že ak bol žalobca oslobodený spod obžaloby, nemožno každé uznesenie o vznesení obvinenia automaticky považovať za nezákonné z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť spáchania trestného činu sa z rôznych dôvodov nepotvrdila, zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie v čase, kedy bolo vedené, sa javilo ako zákonné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pričom sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania, a to práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. V zmysle § 3 ods. 1, písm. a/: „Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.“ To isté platí i vo vzťahu k postupu prokurátora, ktorý zamietol sťažnosť obvineného - žalobcu, podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia. V tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia sa teda stalo pre účely nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona 514/2003 Z. z., to znamená, že sú splnené predpoklady objektívnej zodpovednosti štátu, Slovenskej republiky, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, za škodu, a teda kumulatívne boli splnené podmienky ako existencia nezákonného rozhodnutia - uznesenie o vznesení obvinenia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Pokiaľ žalovaný namietal, že nijako nepreukázal, že postupom OČTK vznikli následky v jeho súkromnom živote, uvedené vie preukázať na pojednávaní, a v tejto súvislosti navrhol predvolať a vypočuť svedkov a bude vypočutý aj on. Rovnako nie je pravdou, že by nepreukázal uhradenie vyúčtovaných trov. O úhrade trov predložil potvrdenie spolu s podanou žalobou a nachádza sa v prílohe predmetného právneho podania. Z vyššie uvedených dôvodov trvá na všetkých doposiaľ

uvedených tvrdeniach a je presvedčený o tom, že jeho nárok je dôvodný. Žiada preto, aby okresný súd rozhodol v zmysle podanej žaloby, a rovnako žiada, aby bol žalobcom priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, svedkov Ing. Branislava Y., R.. T. X., Z. L., R.. F. L., oboznámením listinných dôkazov a to faktúra zo dňa XX.XX.XXXX č. XXXXXXXXX vrátane potvrdenia o úhrade, obžaloba OP B. zo dňa XX.XX.XXXX, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa XX.XX.XXXX, rozsudok N. súdu B., sp.z. XT/XX/XXXX, sťažnosť voči uzneseniu KR PZ v B. zo dňa XX.XX.XXXX, uznesenie KR PZ v B. Z.:Q.-XX/X-VIS-TN-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, uznesenie KS v B. č.k. XTo/XX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX, uznesenie OP Trenčín zo dňa 26.05.2014, vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 02.12.2019, vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 10.01.2020, vyjadrenie žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX a obsah pripojeného spisu tunajšieho súdu XT/XX/XXXX a zistil tento skutkový stav:

X. Uznesením ČVT. začal vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne, odbor kriminálnej polície trestné stíhanie žalobcu za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods.2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v zmysle ktorého bolo žalobcovi kladené za vinu, že ako primár oddelenia úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice Trenčín, so sídlom Legionárska 28 Trenčín, v období odo dňa 08.05.2010 do 28.05.2010 porušil svoje povinnosti lekára a primára oddelenia tým, že poškodenej R.. N. L., nar. XX.XX.XXXX potom ako mala dňa XX.XX.XXXX úraz pravej ruky, nesprávne poskytol zdravotnú starostlivosť a to tak, že ako primár nesprávne stanovil, akým spôsobom bude operácia vykonaná, nevykonal a ani nezabezpečil vykonanie reoperácie v časovom období, kedy ešte bolo možné zvrátiť nepriaznivý operačný výsledok, pričom dňa XX.XX.XXXX videl na I. skrútenie zlomeniny a subluxáciu v lakťovom kĺbe u poškodenej, v dôsledku čoho nebola poškodenej poskytnutá správna zdravotná starostlivosť.

X. Uznesením prokurátora N. prokuratúry Trenčín zo dňa 26.05.2014 bola sťažnosť obvineného, žalobcu zo dňa 30.04.2014 proti uzneseniu ČVS:KRP-85/1-VYS-TN-2014 zo dňa 22.04.2014 o vznesení obvinenia ako nedôvodná zamietnutá.

7. Následne po vykonaní úkonov v rámci trestného konania bola Okresnou prokuratúrou v Trenčíne dňa 09.06.2017 na Okresný súd Trenčín podaná obžaloba na žalobcu pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods.2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného, ktorá bola prejednaná súdom pod sp.zn. 4T 78/2017, pričom rozsudkom Okresného súdu Trenčín spis.zn. 4T/78/2017 zo dňa 05.02.2019 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok, pre ktorý bolo voči nemu vedené trestné konanie nie je trestným činom. Uvedený rozsudok sa stal právoplatným dňa 21.02.2019, nakoľko Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 2To/49/2019 - 787 zo dňa 14.05.2019 zamietol odvolanie poškodenej proti prvostupňovému rozsudku ako podané neoprávnenou osobou.

8. Faktúrou č. 20190010 zo dňa 07.08.2019, splatnou XX.XX.XXXX, vyúčtoval obhajca žalobcu J.. J. Q. žalobcovi odmenu za právne zastupovanie v prípravnom konaní v trestnom konaní vedenom na N. súde B. pod sp.zn. XT/XX/XXXX, ako aj pred odvolacím súdom - KS v TN sp.zn. XTo/XX/XXXX vrátane všetkých výdavkov na cestovné a náhrady straty času v sume XXX,- Eur (vrátane 20%-nej DPH vo výške 160,- Eur).

9. Príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 08.08.2019 JUDr. Ján Kanaba obhajca žalobcu potvrdil prijatie sumy XXX,- F. titulom úhrady faktúry XXXXXXXXX.

XX. Žiadosťou zo dňa 15.08.2019 žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, vo výške 20.960,- Eur, z tohto sumu 960,- Eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a sumu 20.000,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy. Listom zo dňa 28.10.2019 oznámila GP SR žalobcovi, že nárok žalobcu na náhradu škody ani čiastočne neuspokojí, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie tohto nároku.

11. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní vyplynulo, že k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby došlo na návrh dozorujúceho prokurátora, čo je neštandardný postup a v priebehu trestného konania neboli vykonávané žiadne nové dôkazy. Pokiaľ ide o vyúčtovanie trov právneho zastúpenia, išlo o zmluvne dohodnuté trovy právneho zastúpenia, pričom pri podrobnejšom vyúčtovaní by odmena za zastupovanie, určená ako tarifná odmena advokáta podľa vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, bola vyššia ako suma reálne vyúčtovaná a vyúčtovaná sumy nebola zo strany žalovaného spochybnená.

12. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že poukazuje na to, že 40 rokov pracoval na oddelení úrazovej chirurgie, ktoré zakladal a posledné roky bol jeho primárom. Nikdy nemal konflikt s pacientom, nebola na neho podaná sťažnosť, nemal dočinenia so súdmi. Vo veku 65 rokov odišiel do dôchodku, s tým, že bude príležitostne pracovať na ambulancii v Novom Meste nad Váhom. Až vtedy prišlo obvinenie z ťažkého ublíženia na zdraví s trestnou sadzbou 2-5 rokov. V. si pacientku nepamätal musel si ísť do evidencie vyhľadať, že išlo o p. L.. R. ani neprijímal, ani neoperoval, ani neliečil. Y. obvineniu podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá. Na prvom výsluchu bol rozčúlený a nahnevaný, na radu vyšetrovateľa v Y. si našiel právneho zástupcu. V. aj prokurátorovi popisoval medicínske problémy veci a jej zložitost'. Y. si, že ho rozčúľilo, že kolega, ktorého sa vec týkala, nebol najskôr ani obvinený. Potom dlhodobo prebiehalo trestné konanie, pričom v závere na pojednávaní prokurátor na výzvu sudcu navrhol obžalobu zrušiť. V čase vznesenia obvinenia bol známy, veľa ľudí ho poznalo, nakoľko v čase keď ešte neboli hovorcovia opakovane informoval prostredníctvom televízie verejnosť o stave pacientov, úrazoch a podobne. Po vznesení obvinenia oznámenie o tom odvysielali všetky známe televízie, jemu volali známi, napr. i zo Svidníka, čo sa stalo. Kamaráti sa na neho pozerali „ako na vraha“. Bol to pre neho šok. Aj pacienti v ambulancii sa ho pýtali na vec. Vnímali, že keď pacienti v ambulancii hlasnejšie hovorili, že hovoria o predmetnej veci. Začal sa strátiť ľudí, kamarátov. Chcel a uvažoval o skončení činnosti, prestať chodiť pracovať do novomestskej nemocnice, ale nakoniec ho presvedčil riaditeľ a personál, sestričky, pracoval tam až do 72 rokov. Môže uviesť, že menovaná bola jeho nočná mora, pravidelne sa budieval o 4-4.30 hod., a rozmyšľal nad jej prípadom dookola si premietal celú situáciu, a hlavne obvinenia, ktoré vyšetrovateľ vznášal, a otázky ktoré kládol. Skutočnosť, že bol úplne zničený videla celá jeho rodina, v lete trávil čas na chate, kde bol sám, všetci videli, že je zničený. Nikdy so súdmi neprichádzal do styku a predstava, že môže ísť „sediť“ bola pre neho nepredstaviteľná. V minulosti operoval na chirurgii i väzňov a videl aký je to stav, vnímal to i tak, že bolo poškodené jeho dobré meno, ale je ťažké to vysvetliť.

13. Z výsluchu Ing. Branislava Pavloviča, syna žalobcu bolo zistené, že pred začatím stížania bol jeho otec veľmi spoločenský, a dobročinný človek, aktívne sa zaujímal o dianie okolo seba, a o rodinu. Už po pár mesiacoch na ňom bolo vidieť zmenu správania, začal sa viac uzatvárať do seba, pričom stále veril, že to je omyl, cítil krivdu, bolo na ňom vidieť, že bol z toho celého smutný, mal dosť problémy so spánkom. Po odvysielaní v televízii, sa situácia zhoršila, viacero ľudí aj kamarátov sa ho vypytovalo či to bol naozaj on, čo spravil, stále opakoval, že je to nejaký omyl, určite sa to vysvetlí. Predtým chodil na lyžovačky, dovolenky, športovať s kamarátmi, postupne sa začal viac a viac uzatvárať do seba, chodil viac a viac na chatu, kde trávil čas sám. Kontakt s rodinou aj kamarátmi bol minimálny, títo svedka aj kontaktovali s otázkou čo sa s ním deje. Chcel skončiť s lekárskou činnosťou s tým, že 50 rokov si niečo buduje a aj tak ľudia o ňom rozprávajú v zlom. Ani po oslobodení sa pomery nevrátili do „starých koľají“ i keď doriešenie veci pomohlo, prestal mať strach z väzenia. Naďalej trávi čas sám, koničky ktoré mal predtým sa nevrátili.

14. Z výsluchu svedkyne MH. zdravotnej sestry pracujúcej od roku 2011 v ambulancii so žalobcom, vyplynulo, že žalobcu poznala ako veľmi dobrého človeka, ktorý má veľmi rád ľudí, je veľký lokálpatriot, v Novom Meste nad Váhom nesmierne známy a obľúbený, vždy veselý, priateľský, humanistický. Pomôže hocikomu, aj v súkromnom čase. Patrí medzi lekárov, ktorí skutočne sú tu pre ľudí, pacienti ho veľmi často vyhľadávali. Pracoval ako dôchodca hoci mohol byť doma, ale práca ho bavila, aj styk s ľuďmi. Všimla si, že od doby ako bol obvinený, najmä po tom ako to bolo zverejnené v médiách, stal sa taký zamáknutejší, smutnejší, menej sa kontaktoval s ľuďmi. Veľmi ho to poznačilo. Vie, že ho to veľmi trápilo, premýšľal o tom, bol si vedomý, že ľudia sa o tom rozprávajú. Všimla si, že bol veľmi zmenený. Pamätá si, že zažila, keď sa o tom pacienti rozprávajú, aj keď sa na celú vec žalobcu nepýtali. Pýtali sa jej na to kolegovia v nemocnici. Žalobca opakovane chcel skončiť s prácou, ale vzhľadom na to, aký je odborník a mali k nemu dobrý vzťah ho presvedčali, aj riaditeľ, aby nekončil, nakoľko vie, že bol okruh pacientov, ktorí vyslovene chodili len k nemu, v deň keď ordinoval. Zdravotné problémy s ňou nerozoberal, sťažoval

sa hlavne na nespavosť, hovoril, že zasa nebude spať. Vie, že sa v tejto súvislosti utekal sám na chatu, kde bol v izolácii. Predtým ako došlo k vzneseniu obvinenia bol spoločenskejší, chodil na plesy, potom už chodiť nechcel. Jej vzťah k žalobcovi sa v dôsledku vzneseného obvinenia nezmenil. Pokiaľ ide o pacientov, ktorí vyhľadávali žalobcu nastal úbytok, bolo ich určite menej, ale presné počty nevie. Ubudlo najmä pacientov, ktorí chodili z iných miest ako z Nového Mesta nad Váhom predtým chodili napr. z Dubnice nad Váhom.

15. Z výpovede Františka Vajdíka, dlhoročného priateľa žalobcu s ktorým sa pravidelne stretával a telefonovali si, bolo zistené, že aj jeho obvinenie „zobralo“ a žalobca sa dodnes nevie z toho spamätať. Keď sa spolu rozprávajú, tak to pripomína, s tým, že nemôže spávať, že si to nezaslúžil takéto krivé obvinenie. Poznačilo ho i zverejnenie v médiách, keď aj svedkovi volali kamaráti, že čo to má za priateľa, čo zlé urobil, keď sa vedie trestné stíhanie, čo ešte znásobilo obvinenie. V súvislosti so zdravím sa sťažoval na nespavosť, stal sa uzavretejší, predtým chodili spolu na dovolenky, potom už nie. Spoločné aktivity, ktorými boli chata, lode, plesy skončili po vznesení obvinenia, myslí, že to bolo v súvislosti s obvinením, nakoľko nič iné sa neudialo. Žalobca ako človek je veľmi dobrý, neublíži, ale pomôže. Jeho vzťah k žalobcovi sa nezmenil, naďalej mu dôveruje nakoľko ho poznal dlhú dobu, utešoval ho, že sa nič nezmení.

16. Z výsluchu MH.j, rodinnej priateľky vyplynulo, že žalobcu pozná dlhé roky, ešte rodičia žalobcu a jej manžela sa spolu stretávali. Jej neb. manžel a žalobca boli dobrí kamaráti od detstva, mali spoločné záujmy, chodili na ryby, na prechádzky do prírody, aj rodiny sa navštevovali. Keď jej manžel ochorel žalobca mu poskytoval pomoc, často za ním chodil, povzbudzoval ho, dával im lekárske rady, ako zvládnuť ťažkú chorobu. O obvinení sa dozvedela od žalobcu a následne aj z televízie. Boli z toho veľmi prekvapení. Žalobca z toho zostal veľmi smutný, uzavretý, vravel, že nemôže preto dobre spávať, pretože nič zlé neurobil a je to pre neho ponižujúce, že bol takto obvinený. Hovoril im, že ľudia v meste, ale aj pacienti sa ho na to vypytovali. Ale nielen jeho ale aj ich, lebo sú malé mesto a každý chcel o tom čo najviac vedieť, veľa a dlho sa o tom rozprávalo. Každý zostal z toho prekvapený, nakoľko žalobca bol uznávaný a dobrý lekár. Dlhé roky vykonával namáhavú a ťažkú prácu, pri ktorej zachránil veľa životov, vzhľadom na jeho prístup k pacientom ho títo mali radi. Predtým bol žalobca vždy veľmi veselý, obveseľoval spoločnosť, bol spoločenský, aktívny. Obvinením bol traumatizovaný, najmä keď ho ľudia zastavovali, pýtali sa ho na celú vec. Najradšej bol sám, uzavretý do seba.

17.1. Podľa článku 1 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava SR") Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

17.2. Podľa čl. 19 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

17.3. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

17.4. Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

17.5. Podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

17.6. Podľa § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%25233'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

17.7. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá

bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

17.8. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

17.9. Podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. (2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

17.10. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

17.11. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

17.12. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. úhrada sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadošťačením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, úhrada sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

17.13. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17.14. Podľa § 18 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

17.15. Podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu.

17.16. Podľa § 1 ods. 3,4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak (ďalej len "výpočtový základ"). (4) Výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3.

17.17. Podľa § 14 ods. 1 písm. a), b), c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny.

17.18. Podľa § 15 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy.

17.19. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

18. Posúdením výsledkov vykonaného dokazovania podľa citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Z hľadiska procesnoprávneho je nesporné, že podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> vo veci náhrady škody v tomto prípade koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR a uvedenú skutočnosť žalovaný ani nerozporoval.

19. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Predpokladom zodpovednosti štátu je príčinná súvislosť medzi ujmom poškodeného, ako i následkom a rozhodnutím, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť, nie medzi ujmom a skutočnosťou, ktorá bola dôvodom zrušenia rozhodnutia. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť.

20. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá Zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teleologický. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%252318'&ucin-k-dni='30.12.9999'> prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo k preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako

zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. I.ÚS320/2016 zo dňa 07.07.2016 ďalej konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Podľa súdnej judikatúry zodpovedá zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a, že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/ 54/2011 zo dňa 30.1.2012 a rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009). Rovnako z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 vyplýva, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/15/2009). Zákon č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, avšak judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

21. Súd považoval za nesporné, že žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím policajného orgánu pri výkone verejnej moci a následným nezákonným rozhodnutím prokuratúry, ktorá rozhodovala o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia a taktiež, že súčasná judikatúra v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádza z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonné a tým je splnený základný predpoklad na uplatňovanie si náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V tomto prípade je nesporné, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok, pre ktorý začalo trestné stíhanie nie je trestným činom a teda žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a za túto škodu zodpovedá štát, pričom v zmysle § 3 ods. 2 citovaného zákona sa tejto zodpovednosti nemožno zbaviť a teda ide o zodpovednosť objektívnu. Pre poskytnutie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v prípade nezákonného rozhodnutia musí byť splnená aj negatívna podmienka stanovená v § 6 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, a to, že poškodený využil riadny opravný prostriedok proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu (i keď judikatúra sa už v niektorých prípadoch od nutnosti splnenia tejto podmienky odkláňa). V danej veci žalobca splnil aj túto podmienku, nakoľko proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín. Súd dodáva, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS. 163/2013). Ako však bolo uvedené

vyššie zákon č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené sa javilo ako zákonné v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Vzhľadom na súčasnú judikatúru ohľadom rozhodovania o nárokoch na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je nepochybné, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody a keďže v rámci predbežného prerokovania ich nároku mu tento nebol priznaný, tak si svoje právo musel uplatniť súdnou cestou.

22. Ďalšou podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu vrátane práva žalobcu na uhradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch je existencia škody a vznik nemajetkovej ujmy. Škodou rozumieme zníženie majetku, ku ktorému by nebyť nezákonného rozhodnutia nedošlo. Čo sa týka požadovanej výšky majetkovej a nemajetkovej ujmy - škody v tomto konaní, je zrejmé, že táto pozostáva z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní - obhajoby, kde žalobcu zastupoval ako obvineného a obžalovaného advokát JUDr. Ján Kanaba ako obhajca. Z doložených listinných dôkazov a to predovšetkým z trestného spisu, zo zápisníc o týchto úkonoch (výsluchy, pojednávania a iné), z faktúry a z pripojeného dokladu o úhrade jednoznačne vyplýva, že žalobca vyplatil svojmu obhajcovi sumu odmeny 960,- Eur čím došlo k zníženiu majetku žalobcu. Čo do príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a škodou žalobca využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Je nespochybniteľná nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania a je irelevantné, či ide o prípady nutnej obhajoby, alebo zvoleného advokáta. To znamená, že práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby súdom, boli výlučnou príčinou vzniku trov spätých s obhajobou a príčinná súvislosť je tým nepochybná. Z uvedeného vyplýva, že základ nároku na náhradu škody spočívajúcej v uhradených trovách obhajoby je daný, nakoľko tu je nezákonné rozhodnutie, vznik škody - zmenšenie majetku, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, podanie riadneho opravného prostriedku proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu ako i uplatnenie nároku u štátu.

23. Úkony obhajoby žalobcu súd považoval za účelné v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; podmienené úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, bez ktorých by tieto trovy neboli vznikli. Zo znenia ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%252318'&ucin-k-dni='30.12.9999'> 514/2003 Z.z. vyplýva, že trovy právneho zastúpenia zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta s odkazom na ustanovenie § 9 - § 14 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a preto pri posudzovaní dôvodnosti tohto nároku žalobcu je potrebné vychádzať z odmeny stanovenej citovanými ustanoveniami. Z obsahu trestného spisu 4T/78/2017 tunajšieho súdu vyplynuli jednotlivé úkony právnej služby, ktorých sa obhajca v trestnom konaní zúčastnil, nakoľko sa nimi zabezpečovala riadna obhajoba (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 21.05.2014, výsluch obvineného dňa 27.05.2014, 05.08.2015, podanie - návrh na zastavenie trestného stíhania dňa 20.10.2015, hlavné pojednávanie dňa 02.11.2017 v čase od X.XXhod. do XX.XXhod., hlavné pojednávanie dňa XX.XX.XXXX v čase od X.XXhod. do X,XXhod., hlavné pojednávanie dňa XX.XX.XXXX v čase od 8.30hod. do X.XXhod., hlavné pojednávanie dňa XX.XX.XXXX v čase od X.XXhod. do XX.XXhod. hlavné pojednávanie dňa XX.XX.XXXX v čase od X.XXhod. do XX.XXhod.). T. sa stotožnil s tvrdením žalobcu v tom zmysle, že vyúčtované trovy obhajoby nedosahujú sumu zodpovedajúcu odmene za úkony obhajcu v prospech žalobcu ako obžalovaného a obvineného v prípravnom konaní a v konaní pred súdom (pri X/XX výpočtového základu v roku 2014 - 67,- Eur + 1/100 výpočtového základu rež. paušál 8,04Eur, v roku 2015 -69,91 Eur+ 8,39 Eur, v roku 2017- 73,66 Eur + 8,84 Eur, v roku 2018- 76,75 Eur + 9,21 Eur, v roku 2019 -81,67+ 9,80 Eur) a sú uplatnené v nižšej výške. S poukazom na to, že žalovaný výšku uhradených trov obhajoby nespochybnil a nenamietal, súd ich považoval za nesporné. Na základe uvedeného výška náhrady škody z titulu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní predstavuje sumu 960,- Eur, ktorú súd žalobcovi ako náhradu skutočnej škody v tejto výške priznal.

24. Čo sa týka ďalšieho žalobcom uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu, v ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%252317'&ucin-k-

dni='30.12.9999'> sú jasne uvedené podmienky, za ktorých je možné priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch a zároveň v odseku 3 tohto ustanovenia je taxatívne uvedené, na čo okrem iného má súd prihliadať pri určení výšky nemajetkovej ujmy. Zároveň v odseku 4 je stanovená horná hranica nemajetkovej ujmy, ktorú je možné priznať. Vychádzajúc z uvedeného súd nárok žalobcov na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch a to u každého v sume 20.000eur posudzoval podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%252317'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a mal za to, že v tomto prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a teda nárok žalobcov na nemajetkovú ujmu v peniazoch je dôvodný a ďalej sa súd zaoberal výškou tejto nemajetkovej ujmy.

25. Pri hodnotení nemajetkovej ujmy popri žalobcom tvrdenom a dokazovanom skutkovom stave je nutné vychádzať zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že trestné stíhanie samo osebe predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto je spôsobilé (okrem prípadov porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), obmedziť či porušiť aj právo osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. s ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti rozhodnutia vo veci nutné pozeráť sa ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania záťažou pre každého obvineného. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým bolo priamo zasiahnuté do základných práv jednotlivca.

26. V prípade trestného stíhania v zásade nemajetková ujma vzniká, nakoľko každé trestné stíhanie ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce potrebné do právoplatnosti rozsudku nazerať ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého. Už samotné trestné konanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to o to viac, keď sa preukáže nevina zo spáchaného skutku. V danej veci žalobcovi nemajetková ujma vznikla a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, preto žalobcovi vznikol aj nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Totižto vedenie trestného stíhania predstavuje jeden z najrepresívnejších prejavov štátnej moci vo vzťahu k jednotlivcovi, ktorý v konečnom dôsledku môže viesť až k odňatiu slobody jednotlivca, v prípade uloženia trestu odňatia slobody, ktorý nie je vylúčený pri žiadnom trestnom čine.

27. Keďže podľa názoru súdu základ nároku žalobcov na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch bol podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%252317'&ucin-k-dni='30.12.9999'> daný, bolo vecou ďalšieho dokazovania určiť výšku tohto nároku, s prihliadnutím na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.%252317'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, v ktorom sú demonštratívne určené najpodstatnejšie kritéria pre stanovenie nemajetkovej ujmy.

28. Z vykonaného dokazovania, a to z výsluchov svedkov a žalobcu vyplynulo, že žalobca bol bezúhonný občan, viedol život riadneho človeka v kruhu svojej rodiny, dlhé roky vykonával zodpovednú prácu lekára i ako primár chirurgického oddelenia. Do začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči jeho osobe nemal skúsenosti s trestným stíhaním, pričom trestné stíhanie v danom prípade trvalo niekoľko rokov, kde uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 22.04.2014 a rozhodnutie o oslobodení bolo vydané dňa 05.02.2019.

29. Na základe dokazovania, najmä z výsluchu žalobcu ako aj svedkov mal súd za preukázané, akým spôsobom do spoločenského, pracovného a súkromného života žalobcu zasiahlo trestné stíhanie, ktorý od začiatku popieral, že by sa niečoho dopustil a celé trestné stíhanie pociťoval ako krivdu. Z výpovedí svedkov bolo preukázané, že samotné trestné stíhanie vedené voči žalobcovi vážnym spôsobom narušilo jeho súkromný život, žalobca sa aj podľa názoru svedkov, ktorí ho najbližšie poznajú povahovo

zmenil, veľmi zle znášal všetky úkony v rámci trestného konania, kde tieto negatívne vplyvy trvali voči žalobcovi pomerne dlhú dobu, počas vedenia trestného konania, ktoré prebiehalo niekoľko rokov. Počas celého tohto obdobia žalobca stále trpel neistotou, visela nad ním hrozba väzenia, ktorú on akútne pociťoval. Súd si vie predstaviť, že žalobca mohol skutočne prebiehajúce trestné konanie pociťovať ako vážnu hrozbu a veľmi zle to znášať, hlavne za predpokladu, keď človek si je istý, že nič zavinene nespôsobil. Trestné stíhanie vážnym spôsobom a dlhodobo pôsobilo negatívne na kvalitu života žalobcu v jeho súkromnom, ale aj spoločenskom živote. Žalobca sa stal utiahnutý, samotársky, vyhýbal sa spoločenským stykom, nevenoval sa svojim koníčkom a aktivitám, prestal športovať s kamarátmi napriek tomu, že predtým bol spoločenský, zúčastňoval sa spoločenského života, chodil na plesy, stretnutia s priateľmi. Pod vplyvom vedomosti o tom, že jeho okolie v podmienkach menšieho okresného mesta o veci diskutuje, posudzuje, dopytuje sa na vec jeho spolupracovníkov, priateľov zneistel a úmysel ukončiť pracovnú činnosť prehodnotil len keď mu jeho nadriadený a kolegovia čo sa týka jeho odbornosti vyslovili dôveru. Žalobca ktorý bol dlhé roky spoločensky obľúbený a vážený vnímal trestné stíhanie i ako zníženie spoločenského postavenia, prežíval stavy poníženia, a to najmä z dôvodu, že ho okolie mohlo považovať za osobu páchajúcu trestnú činnosť, stavy úzkosti, beznádeje a pocit ohrozenia, nakoľko vzniknutú situáciu žalobca nemohol nijako ovplyvniť. Súd sa stotožnil s tým, že predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti a jeho profesijnej činnosti. V danom prípade je tento následok o to intenzívnejší, že trestné stíhanie bolo intenzívne medializované a vec teda bola podrobená verejnej mienke.

30. Súd zhrnúc vykonané dokazovanie posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v intenciách súčasnej judikatúry a dospel k záveru, že výška peňažného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobcu vo výške 5.000,- Eur je primeraná s prihliadnutím i na skutočnosť, že k zásahu došlo v dôchodkovom veku žalobcu čím bol objektívne obmedzený rozsah priameho dosahu na jeho pracovnú činnosť. Žalobca neoznačil a nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala právo na priznanie peňažnej náhrady v ním uplatnenej výške, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom nápravy. Súd preto priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,- Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

31.1. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádzal aj z rozhodovacej činnosti iných súdov, ktorá však ako vyplýva z nasledujúcich rozhodnutí je ešte značne rozkolísaná. Tak napríklad Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 8Co/195/2012 priznal nemajetkovú ujmu v sume 4 300,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 13.02.2008 a zadržanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. d/. Trestné konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 19.05.2009. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný. Bol zadržaný pre nastúpenou celou rotou, nemohol sa zúčastniť vojenskej misie a bol vyškrtnutý zo zoznamu na udelenie vyznamenania. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6Co/589/2015 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 4.000,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 16.09.2010 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523156'&ucin-k-dni='30.12.9999'> 1 Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523364'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Trestné konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 06.05.2013, nakoľko skutok nebol trestným činom. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný. Nedošlo k závažným následkom ako napríklad strata rodiny, rodičov, zamestnania alebo priateľov, kamarátov.

31.2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 1Co/570/2015 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 3.000,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom z novembra 2012. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný a bol prepustený z pomeru policajta

31.3. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 16Co/104/2016 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 8.500,- za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 pre prečin usmrtenia spočívajúci v chybnnej ordinácii liekov podľa § 149 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523149'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, 2 písm. a) Trestného zákona <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523149'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa do 11. 12. 2013,. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, bol lekárom a po vznesení obvinenia zostal sám, pociťoval neistotu, jeho ďalší život bol

ovplyvnený trestným procesom. Rozhodol sa odísť z nemocnice a pokračoval v neistej súkromnej praxi. Z toho dôvodu si ani nezaložil rodinu s novou partnerkou.

31.4. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 19Co/9/2020 priznal nemajetkovú ujmu v sume 12.000,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenie za zločin sexuálneho zneužitia podľa § 201 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523201'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, 2 písm. b) Trestného zákona <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523201'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Konanie bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 16.05.2013. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, vznesenie obvinenia malo priamy dosah na jeho pracovnú činnosť ako detského lekára, kedy objektívne došlo k nečakanému a náhlemu úbytku pacientov, zhruba v počte 500 relatívne v krátkom období, rozpadol sa mu rodinný život, rozviedol sa s manželkou a má problémy stykať sa aj s vlastnými deťmi.

32. Súd zobral do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, najmä zákon č. 251/2006 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='251/2006%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/25/2019, 6Cdo/37/12, 6Mcd0/15/12, nález Ústavného súdu III.ÚS/147/06).

33. Lehotu na splnenie povinnosti 30 dni od právoplatnosti tohto rozhodnutia súd určil súd podľa § 232 ods. 3 CSP v návaznosti na požiadavku žalovaného odôvodnenú administratívnou náročnosťou zrealizovania úhrady.

34. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

35. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015%20Z.z.%2523255'&ucin-k-dni='30.12.9999'> tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške, keďže v časti o náhradu trov obhajoby mal plný úspech, v časti o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch základ jeho nároku bol preukázaný a priznaný, a teda v tejto časti bol úspešný, pričom výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015%20Z.z.%2523262'&ucin-k-dni='30.12.9999'> rozhodne súd samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín ku Krajskému súdu v Trenčíne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 1,2,3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie / § 366 CSP/.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.